

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobkyně: **E. P.**, narozena X
zastoupená matkou M. P.
obě bytem X
právně zastoupená advokátem Mgr. Štěpánem Janáčem
sídlem Na Poříčí 1041/12, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2025, č. j. MPSV-2025/192472-925,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2025, č. j. MPSV-2025/192472-925, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 18 404,10 Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), dodanou do datové schránky soudu dne 28. 11. 2025, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2025, č. j. MPSV-2025/192472-925 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Příbrami (dále jen „úřad práce“) ze dne 26. 10. 2023, č. j. 202635/23/ME (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím úřad práce přiznal žalobkyni na Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

základě závěrů posudku posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Mělník (dále jen „OSSZ“) ze dne 27. 9. 2023 podle § 34 odst. 1 a 2, § 34a, § 34b a § 35 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, ve znění zákona č. 218/2025 Sb. (dále jen „zákon č. 329/2011 Sb.“) nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“ ode dne 1. 10. 2023 do 16. 9. 2026.

Žaloba

2. Žalobkyně v rozsáhlé žalobě uvádí, že trpí X syndromem. Jeho důsledkem je mimo jiné těžké pohybové postižení, které ji limituje v běžném pohybu, aktivitách i ve vzdělávacím procesu. Rovněž trpí bolestmi pohybového aparátu. Jedná se o onemocnění, které způsobuje nadměrnou kloubní pohyblivost, časté úrazy, bolestivost pohybového aparátu, svalovou slabost a dlouhodobou únavnost, což žalobkyni zásadně omezuje v každodenním životě. Nemoc nemá kauzální léčbu a není u ní předpoklad zlepšení stavu, naopak se zdravotní stav žalobkyně postupně zhoršuje. Nijak se nezměnil od doby, kdy jí byl přiznán průkaz ZTP. Žalobkyně má stále stejné potíže a bolesti a trpí na opakované úrazy (v posledních dvou letech úrazy kolene). Žalovaný dříve v rozhodnutí ze dne 12. 7. 2019 hodnotil žalobkynin stav jako srovnatelný se stavem uvedeným v příloze č. 4 bodě 2 písm. n) prováděcí vyhlášky. I posudkový lékař nyní uváděl, že žalobkynin stav je hraniční. S postupujícím věkem se potřeby žalobkyně zvyšují, zejména pokud jde o dopravu a mobilitu (do školy, odborných ambulancí či k psychologovi). Žalobkyně není schopna využívat veřejnou dopravu pro vysoké riziko pádů, neovladatelné vzdálenosti při přestupu a hrozící zranění v důsledku i jen lehkého dotyku. Bez cizí pomoci nezvládá ani pohyb ve veřejném prostoru, ve škole musí mít pro unavitelnost zkrácenou výuku.
3. Napadenému rozhodnutí žalobkyně především vytýká, že žádným způsobem nevysvětluje, jak byly zohledněny závěry soudu vyslovené ve zrušujícím rozsudku. Žalovaný pouze beze změny převzal posudkový závěr doplněného posudku posudkové komise, který na závazný právní názor soudu patřičně nereaguje a svůj posudkový závěr nedostatečně zdůvodňuje. Posudek je tak podle žalobkyně navzdory tomu, co uvádí žalovaný, nepřesvědčivý, formální a odporuje závaznému právnímu názoru soudu. Žalobkyně opět nebyla posudkovou komisí osobně vyšetřena, schopnost chůze a funkční omezení nebyla individuálně zhodnocena. Napadené rozhodnutí je obsahově prakticky totožné s předchozím zrušeným rozhodnutím, a proto je podle žalobkyně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a vychází z neúplného dokazování. Zároveň bylo vydáno v rozporu se závazným právním názorem soudu. Znovu tak byl opomenut obsah lékařských zpráv zmiňovaných ve zrušujícím rozsudku a posudková komise neuvádí jejich obsah ani nevysvětluje, proč jejich závěry odmítla. Stejně tak absentuje srovnání pohybových schopností žalobkyně s kritérii uvedenými v § 34 odst. 2 a 3 zákona č. 329/2011 Sb. nebo vysvětlení, proč se posudková komise odchýlila od hodnocení v roce 2019. Žalovaný přitom tyto nedostatky posudku nijak neodstranil.
4. Obdobně jako v předchozí žalobě žalobkyně namítá, že posudková komise bez osobního vyšetření konstatovala, že žalobkyně je schopna stoje a chůze samostatně či že se pohybovala samostatně nebo s oporou pomůcky (např. zábradlí), aniž by žalobkyni osobně vyšetřila. Zábradlí žalobkyně ani nepokládá za kompenzační pomůcku. Žalovaný též nepřiléhavě použil minulý čas, pokud uvedl, že žalobkyně „trpěla“ X syndromem. Absentuje také hodnocení funkčního dopadu žalobkynina onemocnění na její schopnost zvládat životní

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

potřeby a posouzení toho, jaký je skutečný dopad postižení na její život obecně včetně srovnání schopností žalobkyně se stejně starou osobou bez zdravotního znevýhodnění. Žalovaný, resp. posudková komise se ani nevypořádali s odvolacími námitkami, nezohlednili zjištění ze sociálního šetření v domácnosti žalobkyně ze dne 24. 2. 2023, vyjádření matky žalobkyně či k důkazu předložené lékařské zprávy.

5. Žalobkyně není stále schopna se sama pohybovat po škole. Není ani pravda, že žalobkyně má bolesti jen „občas“. Boolestmi zejména dolních končetin a kolen trpí denně, často je bolest doprovázena křečemi a svalovou únavou a žalobkyně je odkázána na léky proti bolesti. Správní orgány také nesprávně uvedly, že žalobkyně byla po drobné zlomenině česky a že stav je zhojen. U žalobkyně ve skutečnosti dochází k „vyhazování“ kolen, což je důsledkem jejího základního onemocnění. Protože nemá svalovou hmotu, klouby nedrží v jamkách a při podvrtnutí se jí odštípl kousek česky. Ten musel v místě zlomeniny zůstat, protože jej vzhledem k onemocnění nebylo možné odoperovat. V důsledku onemocnění se žalobkyni opakovaně podlamují kolena, často s následkem v podobě pádů a úrazů. Doba hojení poranění kůže v říjnu 2024 trvala přibližně dva měsíce, přičemž tato poranění dokáže ošetřit jen specializované pracoviště.
6. V posudku není nijak zohledněna ani nově předložená lékařská zpráva ortopeda ze dne 10. 1. 2024 podrobně popisující aktuální ortopedický stav žalobkyně, jeho dlouhodobou progresi a trvalé funkční omezení pohyblivosti. Posudková komise ani žalovaný tuto zprávu nikde nezmiňují, takže napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil s tím, že popsal průběh předcházejícího správního řízení a zrekapituloval závěry posudkových lékařů. Konstatoval, že zdravotní stav žalobkyně byl řádně a objektivně přezkoumán. Závazný právní názor soudu byl respektován tím, že byl pořízen nový komisionální posudek a žalobkyně měla možnost se k němu vyjádřit. Skutečnost, že subjektivní závěr specialistů naznačuje těžké postižení, nemůže nahradit posudkové hodnocení funkčních schopností dle prováděcí vyhlášky. Srovnání stavů podle § 34 odst. 2 a 3 zákona č. 329/2011 Sb. plyne implicitně z aplikace přílohy č. 4 k prováděcí vyhlášce a z odůvodnění zvoleného odst. 1 písm. d) při současném vyloučení stavů dle odst. 2 a 3. Třebaže je zdravotní stav žalobkyně trvale nepříznivý, může tento stav odpovídat průkazu TP, jestliže je zachována schopnost chůze s obtížemi a na kratší vzdálenosti. Značné obtíže v exteriéru s možností chůze jen na velmi krátké vzdálenosti posudek neprokazuje. Posudková komise popsala stoj a chůzi včetně absence těžkých poruch hybnosti, rozhodující jsou přitom právě schopnosti mobility a orientace, a nikoliv všechny potřeby posuzované pro účely příspěvku na péči. Námitky směřující k příspěvku na mobilitu a na péči se míjejí s předmětem soudního přezkumu. Potřeba asistenta pedagoga není pro účely § 34 zákona č. 329/2011 Sb. rozhodná, klíčová je schopnost chůze v exteriéru a míra obtíží. Ani denní bolest bez objektivních těžkých dopadů do hybnosti neznamená splnění podmínek § 34 odst. 3 zákona č. 329/2011 Sb. a stejně tak funkční závěr nemění ani záznam o dřívějším úrazu kolene. Na právní kvalifikaci nemůže mít vliv ani předpokládaný budoucí vývoj zdravotního postižení. Pokud jde o nezohledněnou lékařskou zprávu ortopeda z 10. 12. 2024, žalovaný poukazuje na to, že posudková komise s ohledem na ortopedické nálezy neshledala přítomnost těžkého

postižení dle prováděcí vyhlášky. Nebrání se však případnému doplnění dokazování tímto lékařským nálezem. Posudek ze dne 30. 7. 2025 ve spojení s posudky ze dne 27. 6. a 17. 10. 2024 je dle žalovaného úplný, objektivní a přesvědčivý. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby.

Replika

8. Žalobkyně v replice uvedla, že vyjádření žalovaného je jen formální. Nadále podle ní platí, že nedošlo k materiálnímu a přezkoumatelnému posouzení funkční mobility žalobkyně v jejích reálných životních podmínkách. Nový abstraktně pojatý posudek pouze opakuje předchozí závěry bez jakéhokoliv kvalitativního posunu. Nadále nebyly zohledněny konkrétní funkční dopady onemocnění žalobkyně na její mobilitu, orientaci a bezpečnost pohybu v exteriéru, jak to výslovně požadoval soud. Absentuje též srovnání podle § 34 odst. 2 a 3 zákona č. 329/2011 Sb., ať již explicitní, nebo implicitní. Žalobkyně předkládá nové lékařské nálezy z oborů kardiologie, ortopedie, neurologie a rehabilitace, které se podle ní shodují a dokládají, že její stav se nelepší, je celoživotní a stále se zhoršuje. Uvádí, že funkční dopady zdravotního stavu odpovídají těžkému postižení pohyblivosti. S ohledem na uvedené žalobkyně trvá na tom, že posudkové závěry jsou v extrémním rozporu s obsahem spisu i se závazným právním názorem soudu.

Obsah správního spisu

9. Soud ze správního spisu žalovaného a vyžádaného zdravotního spisu IPZS zjistil, že žalobkyně měla na základě posudku OSSZ ze dne 20. 8. 2015 přiznán průkaz osoby se zdravotním postižením TP. Posudkový lékař OSSZ v posudku ze dne 20. 8. 2015 původně dospěl k závěru, že žalobkyně je osobou se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra, ve smyslu § 34 odst. 2 zákona č. 329/2011 Sb. V případě žalobkyně se jednalo o zdravotní stav neuvedený v příloze č. 4 vyhlášky č. 388/2011 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, (dále jen „prováděcí vyhláška“), ale svým funkčním postižením odpovídající nebo funkčními důsledky *srovnatelný se stavem uvedeným v odst. 1 písm. k) přílohy č. 4 prováděcí vyhlášky* – tj. se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti neurodegenerativním postižením s pohybovou chudostí, poruchou posturální stability, slabostí dvou končetin a podstatným snížením dosahu chůze. Konkrétně šlo o postižení hybnosti (orientace postižena není) způsobené dědičným postižením pojivové tkáně (X syndrom), v rámci něž je žalobkyně schopna chůze, ale je omezena únavou. Se závěrem o středně těžkém omezení se v odvolacím řízení shodla i posudková komise MPSV, která však v posudku ze dne 16. 12. 2015 konstatovala, že jde o zdravotní stav *srovnatelný se zdravotním stavem uvedeným v odst. 1 písm. i) přílohy č. 4 prováděcí vyhlášky* – tj. se středně těžkým funkčním postižením omezením pohyblivosti a celkové výkonnosti při běžném zatížení při interních a onkologických postiženích. Klíčová byla zvýšená unavitelnost při mírnější formě X syndromu projevující se poruchou růstu, nadměrnou pohyblivostí zejména v malých kloubech a volnou kůží se sklonem k tvorbě krevních výronů.
10. Znovu byla žalobkyně v rámci kontrolní prohlídky posuzována posudkem OSSZ ze dne 12. 11. 2018, a to se závěrem, že v jejím případě jde o středně těžké funkční postižení *uvedené v odst. 1 písm. d) přílohy č. 4 prováděcí vyhlášky* – tj. středně těžké omezení funkce dvou končetin. Tento závěr byl opět přehodnocen v odvolacím řízení posudkovou komisí MPSV, tentokrát se závěrem, že se jedná o těžké funkční postižení pohyblivosti svými funkčními

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

důsledky *srovnatelné se zdravotním stavem uvedeným v odst. 2 písm. n) přílohy č. 4* prováděcí vyhlášky – tj. s těžkým funkčním postižením pohyblivosti neurodegenerativním postižením s mnohočetnými hybnými komplikacemi typu rigidity, hypokinézy, tremoru, ataxie, mimovolných pohybů. X syndrom omezuje celkovou výkonnost žalobkyně malého vzrůstu s vadným držením těla, plochonožím, zvýšenou kloubní pohyblivostí a tenkou volnou kůží. Žalobkyně má bolesti kotníků a kolen, trpí hematomy i při minimálním úderu a trvá u ní neschopnost výdrže a unavitelnost, která se projevuje i v průběhu lékařských vyšetření. Na základě posudně uvedeného posudku byl žalobkyni přiznán nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením ZTP s platností do 30. 9. 2023.

11. Dne 19. 7. 2023 podala matka žalobkyně na předepsaném formuláři žádost o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením, a to v návaznosti na skutečnost, že jí končila platnost průkazu osoby se zdravotním postižením ZTP.
12. Posudkový lékař OSSZ v posudku ze dne 27. 9. 2023 dospěl k závěru, že žalobkyně je osobou se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti *uvedeným v odst. 1 písm. d) přílohy č. 4* prováděcí vyhlášky – tj. se středně těžkým funkčním omezením funkce dvou končetin. Hlavním problémem je nadměrná pohyblivost kloubů a nevýkonnost. Ujde řádově 100 metrů s přestávkami, chůzi po schodech zvládá se zábradlím. Po vykoubení pravého kolene má doporučeno nošení ortézy. V žádné dokumentaci ale nebyla zjištěna informace o těžkém postižení nosných kloubů, osového skeletu či jiné části pohybového aparátu, hodnocení jako těžké postižení tak podle posudkového lékaře není přiměřené.
13. S posudkem matka žalobkyně nesouhlasila a v reakci na výzvu úřadu práce ze dne 29. 9. 2023, podle níž může žalobkyně ve lhůtě 8 dnů od jejího doručení mj. navrhnout důkazy, v této lhůtě doložila lékařskou zprávu z neurologického vyšetření ze dne 7. 6. 2023 a související fotografie zranění. Poukázala na to, že si žalobkyně v únoru 2022 podvrkla koleno, které se jí úplně otočilo a odštípla se česka. Koleno jí neustále vypadává, musela používat ortézu, ale ta jí způsobuje hematomy. Při dalším vykloubení kolene dne 19. 8. 2023 upadla a způsobila si rozsáhlou tržnou ránu, po jejímž zašití na rozdíl od běžných pacientů bylo možné vytáhnout stehy až po více než měsíci a vyžaduje si to opět ortézu, která jí způsobuje hematomy. Intenzivní rehabilitace na posílení svalů za uplynulý rok a půl tím přišla vniveč. Žalobkyně ani nemůže používat ani berle, protože jí působí velké otlaky a nemá sílu je ani držet, takže do školy ji matka musela vozit na vozíku. Bolesti nejsou jen občasné, žalobkyně trpí bolestmi nohou 3-4 x týdně v takové míře, že je nutné podávání léků proti bolesti. Kvůli onemocnění není možné odtrženou česku řešit operačně a zbývají jen léky od bolesti a trvalá rehabilitace, která však s ohledem na minimální fyzickou sílu žalobkyně je problematická.
14. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 26. 10. 2023 úřad práce žalobkyni přiznal od 1. 10. 2023 průkaz TP. K nově předložené lékařské zprávě a fotografiím odmítl přihlédnout s tím, že byly předloženy po uplynutí koncentrační lhůty podle § 16a odst. 6 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění účinném do 30. 9. 2025 (dále jen „organizační zákon“), shromážděné podklady (posudek) označil za úplné, objektivní a přesvědčivé a odkázal na závěry posudkového lékaře, aniž by jakkoliv reagoval na obsah vyjádření žalobkyně.

15. Soudu předložený dávkový ani zdravotní spis opět neobsahuje žádnou listinu, z níž by bylo patrné, že žalobkyně byla poučena o koncentraci podle § 16a odst. 6 organizačního zákona, a ani doklad o doručení takové výzvy zástupci žalobkyně.
16. Žalobkyně prvostupňové rozhodnutí napadla odvoláním, v němž poukázala na to, že v roce 2019 byl její zdravotní stav posudkově hodnocen jako srovnatelný se zdravotním stavem uvedeným v odst. 2 písm. n) přílohy č. 4 prováděcí vyhlášky. Její zdravotní stav se od té doby nezměnil k lepšímu, na její nemoc totiž neexistuje žádná kauzální léčba. Vážné zdravotní postižení žalobkyně zásadně omezuje v každodenním životě, v posledních letech se navíc opakovaně vyskytly úrazy kolene. Žalobkyně též zpochybnila nepřihlédnutí k doplněným podkladům s tím, že reagovala na výslovnou výzvu úřadu práce k navržení důkazů podle § 36 správního řádu, a eventuálně požádala o prominutí zmeškání lhůty.
17. V odvolacím řízení posudková komise žalovaného, jejímž členem byl odborný lékař z oboru ortopedie, v nepřítomnosti žalobkyně s odkazem na dostačující podkladovou dokumentaci ve svém posudku ze dne 27. 6. 2024 uvedla, že se u žalobkyně jedná o stav zdravotní stav *uvedený v odst. 1 písm. d) přílohy č. 4 k prováděcí vyhlášce*, takže se nejedná o postižení ve smyslu § 34 odst. 3 nebo 4 zákona č. 329/2011 Sb. Lékařské posouzení vycházelo i z lékařské zprávy z neurologie ze dne 7. 6. 2023. Posudková komise konstatovala, že žalobkyně trpěla X syndromem narušujícím tvorbu kolagenu a působícím nadměrnou pohyblivost kloubů. Byla po drobné zlomenině pravé česky v roce 2022 léčené ortézou a v roce 2023 si podvrkla pravé koleno. Chodila samostatně, zvládala i chůzi po schodech nebo dřep. Mohla používat oporu zábradlí či pomůcky, občas měla bolesti, lékařské zprávy však neprokazovaly posudkově významné patologické změny nebo omezení hybnosti horních či dolních končetin. Rentgenové vyšetření páteře bylo v normě, žalobkyně rehabilitovala a není dokladováno ani interní onemocnění či posudkově významné postižení smyslů či orientace. Posudková komise MPSV podotkla, že důvodem odlišného hodnocení oproti posudku ze dne 21. 6. 2019 je nesprávný posudkový závěr nevycházející ze správné aplikace posudkových kritérií. Zdravotní postižení neodpovídalo žádnému z písmen odst. 2 přílohy č. 4 prováděcí vyhlášky.
18. Dne 8. 7. 2024 žalobkyně ve lhůtě k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí i přes poučení o tom, že nové podklady již po vypracování posudku posudkové komise nelze předkládat, předložila a navrhla doplnit dokazování dalšími lékařskými zprávami, s odkazem na jejichž shrnutý obsah konstatovala, že posudková komise problémy žalobkyně v rozporu se závěry odborných lékařů a psychologů nedůvodně bagatelizuje. Posudek je též nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť není vysvětleno, proč považuje za nesprávné posudkové závěry vyslovené v roce 2019. Posudkové hodnocení je podle žalobkyně též neúplné, neboť vypočítává, co žalobkyně zvládá, ale nepopisuje, co žalobkyně nezvládá či zvládá jen s dopomocí třetí osoby. Hodnocení podle odst. 1 písm. d) přílohy č. 4 prováděcí vyhlášky dostatečně nevystihuje omezení, kterými žalobkyně trpí, odpovídající jsou spíše písm. i) a n) odst. 2 téže přílohy.
19. V doplňujícím posudku ze dne 17. 10. 2024 posudková komise žalovaného, jejíž členkou byla též odborná lékařka z oboru pediatrie, setrvala na stávajícím posudkovém hodnocení. Konstatovala, že horní ani dolní končetiny žalobkyně nevykazují posudkově významné patologické změny, je schopna samostatného stoje i chůze. Žalobkyně nemá těžké postižení páteře vedoucí k těžkému částečnému anebo k plnému ochrnutí končetin ani těžké omezení

hybnosti obou dolních končetin či neurodegenerativní onemocnění s mnohočetnými hybnými komplikacemi typu rigidity, hypokinézy, tremoru, ataxie nebo mimovolných pohybů.

20. Rozhodnutím ze dne 4. 11. 2024 bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Žalobkyně toto rozhodnutí napadla žalobou, které soud rozsudkem ze dne 27. 3. 2025, č. j. 53 Ad 1/2025-36, vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Posudkům posudkové komise soud vytkl, že se dostatečně nevypořádala s námitkou, že se zdravotní stav žalobkyně (neléčitelné onemocnění bez předpokladu zlepšení) nezměnil od roku 2019, kdy jí byl přiznán průkaz ZTP. Bylo-li konstatováno, že posudek z roku 2019 nevycházel ze správné aplikace posudkových kritérií, chybí jakýkoliv konkrétní údaj o tom, jaká posudková kritéria jsou míněna a proč si to posudková komise myslí. V doplňujícím posudku bylo sice řečeno, že nebyly zjištěny okolnosti uvedené v odst. 2 písm. n) přílohy č. 4 prováděcí vyhlášky, ovšem žalobkyně upozorňovala na to, že v jejím případě má jít (jen) o funkční srovnatelnost s touto položkou. Stejně tak lékařské zprávy z genetického vyšetření dne 25. 6. 2024 a neuroložky ze dne 2. 7. 2024, popř. ortopedické zprávy ze dne 14. 4. a 10. 10. 2023 se zdají být v přímém rozporu se závěrem posudkové komise, že žalobkyně chodila samostatně a zvládala chůzi i po schodech. Uvádějí-li lékařské zprávy, že jde o postižení pohyblivosti těžkého charakteru, měla posudková komise svůj závěr, že o těžké postižení nejde, konkrétně vysvětlit. Obzvláště když se podle lékařské zprávy neuroložky ze dne 2. 7. 2024 žalobkyně zvládá pohybovat jen v bytě, a to i zde s rizikem úrazu, zatímco venku pro zvýšenou únavnost ujde jen velmi krátkou vzdálenost po rovině, což spíše odpovídá formulaci v druhé větě § 34 odst. 3 zákona č. 329/2011 Sb. V této souvislosti soud poukázal i na další údaje v lékařských zprávách, jež se jeví být rozporné se závěrem posudkové komise, jako jsou zjištění, že žalobkyně trpí zvýšenou únavností, takže zvládne maximálně dva dřepy, a že pro žalobkyni jsou velmi riziková i drobná poranění, jež jí způsobuje i pouhé přátelské poplácání, nošení brýlí nebo vyšetření pyramidových jevů u lékaře, v důsledku čehož potřebuje pomoc při prevenci úrazů. Soud též zkritizoval, že posudková komise poranění česky hodnotila izolovaně bez zohlednění kontextu v podobě podstatně delší léčby takového úrazu oproti zdravému člověku. Posudková komise také i přes uplatněné námitky konkrétně nevysvětlila své konstatování, že žalobkyně trpí občasnými bolestmi, jestliže ortoped uvádí, že bolesti (obecně) žalobkyni limitují při pohybu. Soud naopak nepovažoval za důvodné žalobní námitky týkající se formulace posudků v minulém čase, zmínky o zábradlí jakožto kompenzační pomůcce či o možnosti adaptace žalobkyně, stejně jako námitky týkající se nezvládání dílčích aktivit při tělesné hygieně, jež nejsou z hledisek rozhodných pro přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením relevantní. Zákon totiž hodnotí pouze dopad zdravotních obtíží na schopnost pohyblivosti a orientace. Proti rozsudku si žalovaná nepodala kasační stížnost.

21. V mezidobí žalobkyně požádala o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením a v rámci tohoto řízení posudkový lékař IPZS v posudku ze dne 12. 2. 2025 zopakoval závěr, že se u žalobkyně jedná o stav zdravotní stav *uvedený v odst. 1 písm. d) přílohy č. 4 k prováděcí vyhlášce*. Žalobkyně je schopna samostatné chůze, zvládne dva dřepy, třetí a čtvrtý již s obtížemi, trpí zvýšenou únavností. Při schůzi do schodů má pocit zadržávání a nejistoty. Z posudkového hlediska jde o postižení, v němž dominuje zvýšená kloubní pohyblivost na podkladě nadměrné volnosti vazů, nikde ale není uvedena zmínka o těžkém postižení

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

nosných kloubů, osového skeletu či jiné části pohybového aparátu. Proto je zdravotní postižení hodnoceno hraničně jako středně těžké funkční postižení pohyblivosti při středně těžkém omezení funkce dvou končetin.

22. V dalším řízení si žalovaný vyžádal opět stanovisko posudkové komise. Ta v doplňujícím posudku ze dne 30. 7. 2025 vypracovaném s odkazem na dostatečnou podkladovou dokumentaci bez osobního vyšetření žalobkyně znovu zopakovala předchozí hodnocení. Ve výroku posudku konstatovala, že se u žalobkyně jedná o stav zdravotní stav *uvedený v odst. 1 písm. d) přílohy č. 4 k prováděcí vyhlášce* a nejde ani o zdravotní stav srovnatelný se stavy uvedenými v odst. 2 nebo 3 této přílohy. V odůvodnění nicméně argumentovala totožně jako v předchozích posudcích, žádné nové vysvětlení ke zpochybněným okolnostem, jejichž vysvětlení zrušující rozsudek vyžadoval, neuvedla. Jen zcela nekonkrétně uvedla, že námitky uvedené v odvolání neměly s ohledem na dokladovaný stupeň zdravotního postižení vliv na změnu posudkového závěru.
23. Následně po marném uplynutí lhůty pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí vydal žalovaný napadené rozhodnutí ze dne 26. 9. 2025, jímž odvolání žalobkyně znovu zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a obsah všech zpracovaných posudků. K apelu ve zprávě klinické psychologky ze dne 3. 7. 2024 ke zvážení, zda byly při posuzování brány v potaz reálné životní podmínky pacientky žalovaný konstatoval, že k posouzení naplnění kritérií pro přiznání dávky podmíněné dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem má kompetenci posudkový lékař, který vychází z výsledků funkčních vyšetření odborných lékařů, a nikoliv specialista či ošetřující lékař. Posudková komise přitom není vázána předchozími posudkovými hodnoceními. Žalovaný konstatoval, že i poslední doplňující posudek byl vypracován odborně způsobilou posudkovou komisí, jejímž členem byl pediatr. Posudek vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu a je podle žalovaného úplný, objektivní a přesvědčivý. Posouzení nezávisí na volné úvaze posudkové komise, ta je totiž vázána platnými právními normami. Posudková komise zná a umí objektivizovat zdravotní poruchy a postižení a dokáže též interpretovat odborné lékařské nálezy ze všech klinických medicínských oborů a zhodnotit je. Jelikož v případě žalobkyně šlo o zdravotní stav uvedený v odst. 1 písm. d) přílohy č. 4 k prováděcí vyhlášce, náleží jí průkaz TP. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 29. 9. 2025.

Posouzení věci

24. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků, je včasná a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Poté přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť byly splněny podmínky pro rozhodnutí věci bez nařízení jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.
25. Jednání nebylo zapotřebí ani k provádění dokazování, neboť pro závěry soudu nezbytné listiny jsou součástí správního spisu, jímž se v soudním řízení správním nedokazuje [srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 1. 12. 2021, č. j. 6 Azs 218/2021-26, bod 10]. Další listiny, jež žalobkyně navrhla k prokázání dílčích skutečností, již byly pro posouzení věci nadbytečné.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

26. Soud především zdůrazňuje, že aktuální případ je specifický tím, že ve věci žalobkyně ve vztahu ke v podstatě totožnému zdravotnímu stavu již soud jednou rozhodoval.
27. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. platí, že pokud soud zruší rozhodnutí správního orgánu, je žalovaný právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku vázán. Současně podle § 54 odst. 6 s. ř. s. je výrok pravomocného rozsudku závazný pro účastníky, osoby na řízení zúčastněné a pro orgány veřejné moci.
28. Otázce vázanosti dříve vysloveným právním názorem soudu se podrobněji věnuje judikatura NSS, odkázat lze např. na usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 4 As 3/2018-50, publikované pod č. 4015/2020 Sb. NSS, dospívající k závěru, že vázanost NSS právním názorem vysloveným v téže věci nemůže NSS prolomit ani cestou rozšířeného senátu a že jedinou cestou změny dříve vysloveného právního názoru v totožné věci je pouze pozdější odchylná judikatura soudů precedenčně nadřazených NSS, a to i kdyby snad mělo jít o zřejmý judikaturní excés, nebo na rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 74/2017-28, z něž lze dovodit, že závazným právním názorem se nerozumí jen právní hodnocení soudu, ale i závěr soudu o tom, jak mají být hodnoceny shromážděné důkazy (tedy závěr skutkový). To, že uvedené závěry vyslovené ve vztahu k NSS, resp. závaznosti rozhodnutí NSS vůči soudům krajským, lze přitom obdobně vztáhnout i na otázky vázanosti krajského soudu svým dříve vysloveným názorem v totožné věci a vázanosti správního orgánu rozhodnutím krajského soudu, potvrzuje též usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Asz 16/2021-50, č. 4321/2022 Sb. NSS. Zde rozšířený senát v odst. 39 rekapituluje již ustálenou judikaturu na toto téma:
29. Nerespektování závazného právního názoru krajského soudu má za následek zrušení nového rozhodnutí správního orgánu bez dalšího (rozsudek ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS; z poslední doby např. rozsudek ze dne 18. 6. 2020, č. j. 2 Afs 282/2018-41, bod 31; rozsudek ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 Afs 177/2020-48, bod 35). V řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu se u těch otázek, který byly krajským soudem zodpovězeny při zrušení původního rozhodnutí, přezkoumává pouze to, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem krajského soudu; ohledně takto vyřešených otázek totiž již „*není prostor pro polemiku*“ (rozsudek NSS ze dne 24. 12. 2020, č. j. 1 As 312/2020-39, bod 32; obdobně např. rozsudek ze dne 1. 9. 2010, č. j. 3 As 9/2010-73). Ostatně ani NSS nemůže přehodnocovat závazný právní názor vyslovený v prvním zrušujícím rozsudku krajského soudu, pokud proti němu správní orgán nepodal kasační stížnost, *ač mohl*, a proti jeho závěrům brojí až v kasační stížnosti podané proti dalšímu rozsudku krajského soudu (rozsudky ze dne 10. 3. 2016, č. j. 7 Afs 333/2015-47; ze dne 25. 8. 2016, č. j. 9 As 201/2015-34, body 22–24; nebo ze dne 18. 6. 2020, č. j. 2 Afs 282/2018-41, bod 33). Tím není dotčena možnost *žalobce* brojit proti závaznému právnímu názoru vyslovenému ve zrušujícím rozsudku krajského soudu při soudním přezkumu nového rozhodnutí správního orgánu. V takových případech není vyloučena možnost v kasačním řízení přezkoumat právní názor krajského soudu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012-41, bod 47).
30. V této situaci byl žalovaný a nyní je soud i v nynější věci – soud v rozsudku č. j. 53 Ad 1/2025-36 žalovaného zavázal právním názorem, jakými otázkami je povinen se v dalším řízení zabývat, resp. jejichž odůvodněné vypořádání je povinen po své posudkové komisi požadovat. Žalovaný měl možnost v případě nesouhlasu proti rozsudku podat

kasační stížnost, ale neučinil tak. Za daného stavu se tedy žalovaný a nyní ani soud již nesmí (a nesměl by tak podle rozšířeného senátu učinit ani NSS v rozhodnutí o kasační stížnosti proti nynějšímu rozsudku) od požadavků vyslovených v rozsudku č. j. 53 Ad 1/2025-36 odchýlit, aniž by mohl jakkoliv zkoumat jejich správnost. Žalobkyně přitom namítá, že žalovaný tyto požadavky nesplnil. Je tedy třeba posoudit, zda tomu tak je – pokud ano, je to důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí bez dalšího.

31. Podle § 34 odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb. má nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením osoba starší 1 roku s tělesným, smyslovým nebo duševním postižením charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, které podstatně omezuje její schopnost pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra. Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav se posuzuje podle § 9 odst. 3.
32. Podle § 34 odst. 2 zákona č. 329/2011 Sb. má nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“ (průkaz TP) osoba se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra. *Středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna samostatné pohyblivosti v domácím prostředí, v exteriéru je schopna chůze se sníženým dosahem a má problémy při chůzi okolo překážek a na nerovném terénu.* Středně těžkým funkčním postižením orientace se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna spolehlivé orientace v domácím prostředí a zhoršenou schopnost orientace má jen v exteriéru.
33. Podle § 34 odst. 3 zákona č. 329/2011 Sb. má nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“ (průkaz ZTP) osoba s těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra. *Těžkým funkčním postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna samostatné pohyblivosti v domácím prostředí a v exteriéru je schopna chůze se značnými obtížemi a jen na krátké vzdálenosti.* Těžkým funkčním postižením orientace se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna spolehlivé orientace v domácím prostředí a v exteriéru má značné obtíže.
34. Podle § 34b odst. 1 zákona č. 329/2011 Sb. se při posuzování schopnosti pohyblivosti a orientace pro účely přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením hodnotí
 - a) zdravotní stav a funkční schopnosti fyzické osoby,
 - b) zda jde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav,
 - c) zda jde o podstatné omezení schopnosti pohyblivosti nebo orientace a závažnost funkčního postižení.
35. Podle § 34b odst. 3 zákona č. 329/2011 Sb. se při posuzování podstatného omezení schopnosti pohyblivosti a orientace u zdravotního stavu, který není uveden v prováděcím právním předpise, hodnotí, kterému ze zdravotních stavů v něm uvedených funkční postižení odpovídá nebo je s ním funkčními důsledky srovnatelné.
36. Podle § 34b odst. 4 zákona č. 329/2011 Sb. se funkčními schopnostmi rozumí tělesné, smyslové a duševní schopnosti, znalosti a dovednosti nezbytné pro schopnost pohyblivosti a orientace. Při posuzování se funkční schopnosti fyzické osoby porovnávají se schopnostmi stejně staré fyzické osoby bez znevýhodnění a *hodnotí se s využitím běžně dostupných kompenzačních pomůcek.*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

37. Prováděcí vyhláška v příloze č. 4 vyjmenovává zdravotní stavy, které lze považovat za podstatné omezení schopnosti pohyblivosti a orientace pro účely přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením, na úrovni středně těžkého funkčního postižení (bod 1), těžkého funkčního postižení (bod 2) a zvláště těžkého funkčního postižení nebo úplného postižení (bod 3).
38. Jak již bylo shora rekapitulováno, v předchozím rozsudku měl soud o závěrech posudkové komise, že v případě žalobkyně jde o zdravotní stav uvedený v odst. 1 písm. d) přílohy č. 4 k prováděcí vyhlášce, tj. o středně těžké funkční postižení pohyblivosti, vážné pochyby, jelikož posudky posudkové komise, jejichž text žalovaný převzal do odůvodnění svého předchozího rozhodnutí, argumentačně nijak nereagovaly na výslovné odvolací námitky žalobkyně ani na údaje o těžkém charakteru pohybového postižení uvedené v posuzovaných lékařských zprávách specialistů. Právě proto soud žalovanému, resp. po jeho posudkové komisi, uložil, aby v případě, že setrvá na svém zařazení zdravotního postižení žalobkyně,
- a) zcela konkrétně a přezkoumatelně vysvětlil, *na základě jakých skutečností* dovozuje, že posudkové hodnocení v roce 2019 bylo posudkovým omylem,
 - b) posoudil, zda zdravotní postižení není svými funkčními dopady *srovnatelné* se zdravotním postižením uvedeným v odst. 2 písm. n) přílohy č. 4 prováděcí vyhlášky,
 - c) vysvětlil, jak jeho *závěr o samostatném zvládnutí chůze* (včetně chůze po schodech) žalobkyní ob stojí *ve světle obsahu lékařských zpráv* z genetického vyšetření ze dne 25. 6. 2024, neuroložky ze dne 2. 7. 2024, popř. ortopeda ze dne 14. 4. a 10. 10. 2023, které hovoří o těžkém postižení a o zvládnutí samostatné chůze jen po bytě (i tak s rizikem úrazu) a venku jen velmi krátce po rovině,
 - d) sdělil, z čeho dovozuje, že lékařskými zprávami potvrzovaná zvýšená únavnost, extrémní zranitelnost a obtížná léčitelnost a vážnost i drobných úrazů a v tomto terénu přetrvávající poškození česky a limitace pohybu žalobkyně bolestí nepředstavuje již těžké postižení ve smyslu druhé věty § 34 odst. 3 zákona č. 329/2011 Sb.
39. Proto se v kontextu namítaného nedodržení závazného právního názoru soud zaměřil na to, zda v napadeném rozhodnutí či alespoň v posledním doplňujícím posudku posudkové komise, z něž napadené rozhodnutí vychází, jsou obsaženy přesvědčivé odpovědi na shora zrekapitulované otázky, tj. zda žalovaný splnil povinnost mu uloženou soudem. Soud přitom musí konstatovat, že žalovaný se vskutku závazným právním názorem soudu neřídil.
40. Pouze pokud jde o otázku pod písm. b), v napadeném rozhodnutí a posudku je alespoň suše konstatováno, že u žalobkyně nejde ani o zdravotní stav srovnatelný se stavy uvedenými v odst. 2 nebo 3 přílohy č. 4 prováděcí vyhlášky. V odůvodnění posudku však již posudková komise nevysvětlila, čím by se měly vyznačovat stavy srovnatelné ve smyslu § 34a odst. 3 zákona č. 329/2011 Sb. (tedy ne totožné) s případy uvedenými v odst. 2, a tedy opodstatňující závěr o těžkém postižení pohyblivosti posuzované osoby.
41. S tím souvisí požadované vysvětlení přesvědčení posudkové komise, že posudkový závěr vyslovený v roce 2019 byl posudkovým omylem. K tomu samozřejmě dojít mohlo, realita není černobílá, posudkové omyly se bohužel stávají. Soudem požadované vysvětlení však posudková komise ani žalovaný v napadeném rozhodnutí nepodávají. Jejich argumentace je totiž prakticky totožná (ne-li ještě úspornější) s tou, kterou posoudil soud v rozsudku č. j. 53 Ad 1/2025-36 jako nedostatečnou. I kdyby snad nyní soud v takové argumentaci Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

nějaký náznak odůvodnění byl schopen identifikovat, vázán svým předchozím rozsudkem musí uzavřít, že napadené rozhodnutí je v této otázce opět nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože nepřináší žádný nový argument.

42. Lze doplnit, že v dané věci má žalovaný, resp. posudková komise za úkol vyložit a aplikovat neurčité právní pojmy těžké, resp. středně těžké funkční postižení pohyblivosti (o tom, že projevy zdravotního postižení žalobkyně dopadající na schopnost orientace jsou plně kompenzovány brýlemi, resp. nejsou funkčně významné není sporu) a v návaznosti na jejich definice v § 34 odst. 2 a 3 zákona č. 329/2011 Sb. související pojmy samostatná pohyblivost, snížený dosah, krátká vzdálenost a značné obtíže. Jak vysvětlil rozšířený senát NSS v bodě 15 usnesení ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, č. 3073/2014 Sb. NSS, neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat. Jejich obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit. Zákodárce tímto způsobem vytváří příslušným orgánům prostor k tomu, aby zhodnotily, zda konkrétní situace pod neurčitý právní pojem spadá, či nikoliv. U neurčitých právních pojmů se zajisté také vyskytuje určitá míra „uvážení“ správního orgánu, ta se ovšem zaměřuje na skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Výsledkem je pak závěr, který nemá alternativu.
43. S ohledem na zákonem uloženou povinnost zohlednění i jiných poruch, než které jsou výslovně uvedené v příloze č. 4 prováděcí vyhlášky (srov. § 34b odst. 3 zákona č. 329/2011 Sb.), si proto posudková komise nemůže vystačit s prostým výčtem nenaplněných postižení v jednotlivých položkách odst. 2 přílohy č. 4 prováděcího předpisu, jelikož výčet v prováděcí vyhlášce již principiálně není úplný, a je proto nejprve třeba obecně vymezit, jaké parametry musí splňovat jiná, prováděcí vyhláškou nezmíněná těžká postižení pohyblivosti, a teprve v návaznosti na to provést komparaci se zjištěními o zdravotním stavu žalobkyně. Bez toho v kontextu onemocnění žalobkyně, které je neobvyklé a v podstatě unikátní, což znamená, že také samozřejmě není v žádných výčtových tabulkách právních předpisů uvedeno, nelze považovat zařazení funkčních dopadů zdravotního postižení žalobkyně za přesvědčivé. Přezkoumatelné rozhodnutí žalovaného v takto sporných případech nejprve musí vyložit, jaké případy podle něj naplňují aplikované neurčité právní pojmy (tj. jaký přesný obsah jim dává), a teprve poté provést na základě zjištěného skutkového stavu podřazení posuzovaného případu do, anebo naopak mimo rozsah neurčitého právního pojmu stanoveného právním předpisem.
44. V tomto směru je z argumentace žalobkyně patrné, že zejména zpochybňuje to, zda je schopna vyžadovaného pohybu samostatně, a skutečnost, proč není v tomto směru zohledněna nutnost doprovodu jinou osobou s ohledem na extrémní zranitelnost žalobkyně, a z toho plynoucí nesamostatnost žalobkyně. V argumentaci žalovaného ani posudkové komise však nelze nalézt ani náznak vysvětlení, proč potřeba doprovodu jiné osoby, popř. za jakých podmínek není překážkou pro závěr o schopnosti samostatné pohyblivosti. Stejně tak nelze nalézt vysvětlení toho, jaká vzdálenost v exteriéru je považována ještě za krátkou, a jaká již tento limit přesahuje a odpovídá pouze sníženému dosahu chůze. Obdobně není ani patrné, co si žalovaný představuje pod značnými obtížemi při chůzi v exteriéru, takže pak nelze jakkoliv dovodit, proč do tohoto rozsahu podle něj nepatří případ žalobkyně vyznačující se dle všeho nestabilitou nosných kloubů v důsledku nadměrné volnosti vazů se sklonem k vykloubení i v průběhu běžných pohybových aktivit a s nesrovnatelně vážnějšími následky jakýchkoliv pádů oproti stejně starým fyzickým osobám bez znevýhodnění. S ohledem na bezprostřední souvislost těchto neurčitých právních pojmů

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

s odbornými medicínskými poznatky je přitom přirozeně zejména na posudkové komisi, aby s formulací rozhodných kritérií spoluurčujících obsah zmíněných neurčitých právních pojmů byla žalovanému nápomocna.

45. Zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je napadené rozhodnutí též v otázce požadovaného vysvětlení, proč posudková komise nesouhlasí či považuje za neadekvátní či nepodstatné údaje obsažené v lékařských zprávách z genetického vyšetření ze dne 25. 6. 2024, neuroložky ze dne 2. 7. 2024, popř. ortopeda ze dne 14. 4. a 10. 10. 2023. Doplňující posudek ze dne 30. 7. 2025 tyto lékařské zprávy vůbec nezmiňuje a nijak je konkrétně nekomentuje. Závazný právní názor soudu byl v tomto směru zcela ignorován, což nemůže vést k jinému výsledku, než je zrušení napadeného rozhodnutí, jež v tomto směru také nic nedoplňuje.
46. Soud tedy na tomto místě jen připomíná, že obdobné závěry jako ve shora uvedených lékařských zprávách lze nalézt též ve zprávách z aktuálních lékařských vyšetření, jež žalobkyně předkládá. Nutnost zcela adresně uvést, proč eventuálně tyto závěry vyslovené odbornými lékaři posudková komise, resp. žalovaný, nepovažuje za relevantní, pravdivé či objektivní, je tak nevyhnutelným předpokladem pro to, aby rozhodnutí žalovaného mohlo v soudním přezkumu obstát, a to i nyní s časovým odstupem. Takto např. lékařská zpráva kardiologa ze dne 19. 1. 2026 výslovně konstatuje: *„Pacientka má těžké pohybové postižení, hlavní problém je extrémně nízká svalová síla, potřebuje trvalou asistenci, kauzální léčba neexistuje, pouze léčba bolesti.“* Lékařská zpráva neuroložky ze dne 23. 9. 2025 uvádí: *„Pro dívku je nutná trvalá dopomoc druhé osoby – ať již v prevenci úrazů, dopomoci s mobilitou v budovách (vysoká únavnost), či dojíždění do školy a řady medicínských pracovišť. Dívka vyžaduje celodenní trvalou péči a dopomoc druhé osoby, protože se pro své obtíže zvládne samostatně pohybovat jen po bytě - a i to s rizikem úrazu. Venku ujde pod dohledem jen velmi krátkou vzdálenost po rovině pro zvýšenou únavnost.“* V lékařské zprávě z kliniky ortopedie a traumatologie ze dne 30. 9. 2025 se zase lze dočíst následující: *„Jedná se o celoživotně nepříznivý zdravotní stav v důsledku dědičného onemocnění pojiva, který nemá prognózu zlepšení, který pacientku výrazně limituje na pohybu, jak pro bolesti při pohybu, tak pro riziko úrazů s významně prodlouženou dobou hojení, kdy operační řešení obtíží s koleny by vzhledem k výše uvedenému nemělo přínos pro pacientku, se z mého pohledu jedná o pacienta s těžkým funkčním postižením pohyblivosti. Pacientka je vzhledem k obtížím – viz přiložené lékařské zprávy – trvale odkázána na pomoc druhé osoby.“* Obdobně lékařská zpráva rehabilitační lékařky ze dne 17. 12. 2025 mj. sděluje: *„další limitou pohybu jsou poúrazové potíže obou kolenních kloubů – bolesti při chůzi, nezvládne nakročit a zvednout se přes DK ... chůze – nestabilita subtalo ... pohybové postižení je akcentováno recidivující luxací pately, která se objevuje minimálně 1x týdně při běžné chůzi a pro které pacientka nezvládá chůzi po schodech ... **pacientka má těžké pohybové postižení, které pacientku limituje**“.* Obsah lékařských zpráv z roku 2024, resp. 2023 soud na tomto místě nepřipomíná – na ty bylo odkázáno již v rozsudku č. j. 53 Ad 1/2025-36 a s nyní citovanými zprávami, jimiž se v dalším řízení bude muset žalovaný též vypořádat, je v souladu.
47. S ohledem na závěry zmíněných lékařských zpráv (bez nějakého přesvědčivého, konkrétního a adresného vysvětlení ze strany posudkové komise a žalovaného) tedy nadále přetrvávají i vážné pochyby soudu, že závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí jsou v rozporu se shromážděnými podklady. V situaci, kdy posudková komise žalobkyni osobně nevyšetřila, může jen stěží docházet k odlišným závěrům než odborní lékaři, kteří mají Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

žalobkyni dlouhodobě v péči a mají tak o jejím zdravotním stavu a jeho funkčních dopadech mnohem přesnější povědomí. Posudkové hodnocení samozřejmě přísluší posudkové komisi, avšak nemůže se zakládat na ničím neodůvodněném popírání či ignoranci podkladových lékařských zpráv. Takový postup, nadto v rozporu se závazným právním názorem soudu, je v právním státě nepřijatelnou svévolí.

48. Za takové situace je již nadbytečné se zabývat dalšími uplatněnými žalobními body, jelikož napadené rozhodnutí musí být zrušeno pro nedodržení závazného právního názoru soudu vysloveného v předchozím zrušujícím rozsudku. Pro úplnost nicméně lze odkázat na rozsudek č. j. 53 Ad 1/2025-36, v němž se již k některým (nyní opakovaným) žalobním bodům soud vyjadřoval.
49. Pouze nad rámec nezbytného soud podotýká, že údajně opomenutou lékařskou zprávu ortopeda ze dne 10. 1. 2024 nikde ve správním spise nenalezl, jde ale zjevně o žalobkyní opakovanou písařskou chybu (na tu již byla žalobkyně upozorněna v závěru bodu 16 rozsudku č. j. 53 Ad 1/2025-36), neboť žalovanému byla předložena jako příloha podnětu k zahájení přezkumného řízení lékařská zpráva zmiňovaného ortopeda s datem 10. 12. 2024 a s obsahem popisovaným žalobkyní – ortoped zde postižení pohyblivosti hodnotí jako těžké shodně jako ve shora citované lékařské zprávě ze dne 30. 9. 2025. Stejně datovanou lékařskou zprávu přitom žalobkyně přiložila k předchozí a přikládá ji i k nyní podané žalobě.
50. Z obsahu správního spisu přitom neplyne, že by po zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného byl žalobkyni poskytnut prostor pro předložení nových lékařských zpráv. To však představuje procesní pochybení, jelikož napadené rozhodnutí se má zabývat skutkovým stavem ke dni jeho vydání, což vyžaduje zjistit i případný pozdější vývoj zdravotního stavu. Stejně tak není patrné, že by si žalovaný obstaral kopie lékařských zpráv předložených žalobkyní soudu, resp. předložil posudkové komisi tuto lékařskou zprávu, jejíž obsah mu byl znám z příloh podnětu k zahájení přezkumného řízení. Toto nedostatečné zjištění skutkového stavu by tudíž muselo jít k tíži žalovaného – na něm bylo, aby zajistil, že součástí předložených správních spisů (zde patrně lékařského spisu) bude i případná výzva posudkové komise žalobkyni k předložení dalších lékařských zpráv včetně doručanky anebo (nebyla-li taková výzva učiněna) lékařské zprávy, o nichž je mu známo, že se jich žalobkyně na podporu své argumentace dovolává.

Závěr a náklady řízení

51. S ohledem na shora uvedené závěry soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) i b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), a to i závěry vyslovenými v rozsudku č. j. 53 Ad 1/2025-36. Právě jejich nedodržení a z toho plynoucí opakovaná nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je stěžejní příčinou nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný tedy zejména nechá opětovně posoudit zdravotní stav žalobkyně posudkovou komisí, neboť dosavadní posudky nesplňují požadavek jednoznačnosti, úplnosti a přesvědčivosti. Učiní tak přitom až poté, co bude žalobkyni poskytnut prostor po předložení aktuálních lékařských zpráv. Posudková komise se pak musí vypořádat s otázkami zmíněnými v bodě 38, a to způsobem a po zohlednění okolností uvedených v odstavcích 39 až 47 tohoto rozsudku. Argumentace musí být konkrétní a adresná tak, aby bylo patrné, jaký závěr posudková komise činí z jednotlivých lékařských

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

zpráv, jejichž pominutí jí bylo vytýkáno. Lze přitom předpokládat, že to se bude týkat i lékařských zpráv pozdějších, např. těch, jež soud cituje v bodě 46 tohoto rozsudku. Nebude-li posudek tyto náležitosti splňovat a žalovaný nebude z důvodu nedostatku odbornosti na své straně schopen potřebné vysvětlení doplnit sám v rámci odůvodnění svého rozhodnutí, jeho úkolem bude zajistit doplnění potřebného odůvodnění u posudkové komise, a to třeba i za pomoci ukládání pořádkových pokut ve smyslu § 62 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

52. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně, která byla ve věci z procesního hlediska plně úspěšná, má právo na plnou náhradu důvodně vynaložených nákladů proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náklady řízení jsou tvořeny náklady na právní zastupení představovanými odměnou advokáta za tři úkony právní služby po 4 620 Kč (převzetí a příprava zastoupení a sepsí žaloby a repliky) podle dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů a paušální náhradou hotových výdajů za tři úkony právní služby po 450 Kč podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky. Zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty (což soud ověřil z webových stránek Administrativního registru ekonomických subjektů), k nákladům řízení tak patří i náhrada za daň z přidané hodnoty z odměny a náhrad v sazbě 21 % ve výši 3 194,10 Kč. Celkem tak činí náhrada nákladů řízení 18 404,10 Kč. Náhrada je splatná do třiceti dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobkyně (§ 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 1. dubna 2026

Mgr. Ing. Petr Šuránek v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.